

Zarzuty i główne argumenty

Mocą decyzji Komisji z dnia 5 czerwca 2002 r. ⁽¹⁾ w sprawie „pomocy państwa dotyczącej zwolnień podatkowych na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej, w których udziałowcem większościowym jest skarbnik państwa” uznano reżim zwolnień podatkowych wprowadzony na mocy art. 3 ust. 70 ustawy (Legge) nr 549/1995, art. 66 ust. 14 rozporządzenia z mocą ustawy (D.L. — decreto legge) nr 331/1993, z późniejszymi zmianami, na rzecz spółek akcyjnych, w których udziałowcem większościowym jest skarbnik państwa, świadczących usługi publiczne na terytorium lokalnym, za pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem. Decyzja Komisji nie dotyczyła spółek prywatnych, lecz została rozciągnięta na spółki utworzone na mocy art. 22 ustawy 241/1990, w których udziałowcem większościowym jest skarbnik państwa. Ponieważ jednak decyzja ta nie była skierowana do żadnych konkretnych adresatów, nie została ona doręczona żadnej ze spółek (w tym także skarżącej). Mocą rozporządzenia z mocą ustawy nr 10 z dnia 15 lutego 2007 r. państwo włoskie wykonało wyżej wymienioną decyzję, powierzając zadanie odzyskania pomocy urzędowi skarbowym (Agenzie delle Entrate). W konsekwencji urząd skarbowy w Mantova w dniu 29 marca 2007 r. przesłał spółce skarżącej wezwanie do zapłaty kwoty głównej w wysokości 1 748 289,75 EUR wraz z odsetkami w wysokości 912 180,64 EUR.

Jednakże w skarżącej spółce skarbnik państwa nie jest udziałowcem większościowym, gdyż jest to jednoosobowa spółka skarbu państwa, stąd nie mogą jej dotyczyć „rozważania Komisji i jej decyzja”.

Została ona w swoim czasie wyznaczona przez gminę Mantova (Comune di Mantova) do świadczenia in house usług użyteczności publicznej na terytorium lokalnym, które były powierzone przedsiębiorstwu komunalnemu (ASM), przekształconemu w trybie ustawy nr 127 /97 w skarżącą spółkę.

Spółka ta zarządza usługami użyteczności publicznej w systemie prywatno-prawnym, na terytorium w przeważającej mierze lokalnym, bez możliwości wywierania wpływu na wolną konkurencję, która nie może istnieć skoro sam rynek nie istnieje.

Spółka, której kapitał jest w całości własnością skarbu państwa, nie jest niczym innym jak pośrednim organem gmin będących jej współnikami, które są rzeczywistymi beneficjentami podatkowej pomocy państwa, zakwestionowanej przez Komisję.

Z przyczyn obiektywnych i subiektywnych zwolnienie podatkowe przyznane skarżącej nie może zostać zakwalifikowane do nienależnej pomocy państwa sprzecznej z postanowieniami art. 87 traktatu.

Z powyższych względów do Sądu Pierwszej Instancji została wniesiona skarga na wyżej opisaną decyzję Komisji, która dała przyczynek sprawie T-175/07, przydzielonej czwartej izbie, która została rozstrzygnięta postanowieniem Sądu o niedopuszczalności z dnia 17 września 2007 r., uzasadnionym niedochowaniem terminu przewidzianego w art. 230 ust. 5 traktatu WE, na mocy którego skarga o stwierdzenie nieważności powinna była zostać wniesiona w terminie dwóch miesięcy od publikacji zaskarżonego aktu lub od chwili jego doręczenia skarżącemu bądź też, w jego braku, od dnia, w którym skarżący powziął o nim wiadomość, jak stanowi art. 102 § 1 regulaminu Sądu.

Takie rozstrzygnięcie uważa się za pozbawione podstaw, także w świetle wyroków z dnia 17 września 1980 r. w sprawie 730/79 ⁽²⁾; z dnia 14 listopada 1984 r. w sprawie 323/82 ⁽³⁾; z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie T-358/94 ⁽⁴⁾ oraz przede wszystkim orzeczenia trzeciej izby Trybunału z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie C-346/03 ⁽⁵⁾, stąd w niniejszym odwołaniu wnosi się o jego zmianę.

Skarga do Sądu Pierwszej Instancji bowiem została złożona niezwłocznie po tym, jak skarżąca spółka dowiedziała się, że jest jednym z adresatów decyzji Komisji, czyli po doręczeniu jej decyzji podatkowej dotyczącej zwolnienia wydanej przez urząd skarbowy.

W ramach drugiego zarzutu odwoławczego wobec postanowienia Sądu Pierwszej Instancji podniesiono następnie, że orzeczenie to jest wynikiem błędnego zastosowania art. 225 traktatu.

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji bowiem należy uznać za nierozdzielnie związane z domyślnym żądaniem wykluczenia skarżącej z zakresu obowiązywania tej decyzji, stąd żąda się zmiany postanowienia wydanego w pierwszej instancji także pod kątem orzeczonej przez ów sąd niewłaściwości *ratione materiae*.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 77, str. 21.

⁽²⁾ Rec. 1980, str. 2671.

⁽³⁾ Rec. 1984, str. 3809.

⁽⁴⁾ Rec. 1996, str. II — 2109.

⁽⁵⁾ Zb.Orz. 2005, str. I — 6159.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 17 września 2007 r. w sprawie T-176/07, S.A.BA.R. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 19 listopada 2007 r. przez S.A.BA.R. SpA

(Sprawa C-501/07 P)

(2008/C 37/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: S.A.BA.R. (przedstawiciele: E. Coffrini i F. Tesauro, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie lub zmiana orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji stanowiącego przedmiot niniejszego odwołania, wraz ze wszelkimi wynikającymi stąd skutkami prawnymi.
- Uwzględnienie żądań przedstawionych już w ramach skargi w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Mocą decyzji Komisji z dnia 5 czerwca 2002 r. ⁽¹⁾ w sprawie „pomocy państwa dotyczącej zwolnień podatkowych na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej, w których udziałowcem większościowym jest skarż państwa” uznano reżim zwolnień podatkowych wprowadzony na mocy art. 3 ust. 70 ustawy (Legge) nr 549/1995, art. 66 ust. 14 rozporządzenia z mocą ustawy (D.L. — decreto legge) nr 331/1993, z późniejszymi zmianami, na rzecz spółek akcyjnych, w których udziałowcem większościowym jest skarż państwa, świadczących usługi publiczne na terytorium lokalnym, za pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem. Decyzja Komisji nie dotyczyła spółek prywatnych, lecz została rozciągnięta na spółki utworzone na mocy art. 22 ustawy 241/1990, w których udziałowcem większościowym jest skarż państwa. Ponieważ jednak decyzja ta nie była skierowana do żadnych konkretnych adresatów, nie została ona doręczona żadnej ze spółek (w tym także skarżące). Mocą rozporządzenia z mocą ustawy nr 10 z dnia 15 lutego 2007 r. państwo włoskie wykonało wyżej wymienioną decyzję, powierzając zadanie odzyskania pomocy urzędowi skarbowym (Agenzie delle Entrate). W konsekwencji urząd skarbowy w Guastalla w dniu 20 marca 2007 r. przesłał spółce skarżącej wezwania o sygn. 3796 z dnia 15.3.2007 r. do zapłaty kwoty głównej w wysokości 1 912 128,47 EUR wraz z odsetkami w wysokości 2 192 225 EUR; o sygn. 3799 z dnia 15.3.2007 r., do zapłaty kwoty głównej w wysokości 815 406,94 EUR, wraz z odsetkami w wysokości 783 529 EUR; o sygn. 3800 z dnia 15.3.2007 r., do zapłaty kwoty głównej w wysokości 439 549,29 EUR wraz z odsetkami w wysokości 712 588 EUR.

Jednakże w skarżącej spółce skarż państwa nie jest udziałowcem większościowym, gdyż jest to jednoosobowa spółka skarbu państwa, stąd nie mogą jej dotyczyć „rozważania Komisji i jej decyzja”.

Spółce tej powierzono świadczenie in house usług użyteczności publicznej na terytorium lokalnym obejmującym osiem gmin będących jej współnikami, w którym to celu właśnie została ona stworzona w trybie przewidzianym przez prawo.

Spółka ta zarządza usługami użyteczności publicznej w systemie prywatno-prawnym, na terytorium w przeważającej mierze lokalnym, bez możliwości wywierania wpływu na wolną konkurencję, która nie może istnieć skoro sam rynek nie istnieje.

Spółka, której kapitał jest w całości własnością skarbu państwa, nie jest niczym innym jak pośrednim organem gmin będących jej współnikami, które są rzeczywistymi beneficjentami podatkowej pomocy państwa, zakwestionowanej przez Komisję.

Z przyczyn obiektywnych i subiektywnych zwolnienie podatkowe przyznane skarżącej nie może zostać zakwalifikowane do nienależnej pomocy państwa sprzecznej z postanowieniami art. 87 traktatu.

Z powyższych względów do Sądu Pierwszej Instancji została wniesiona skarga na wyżej opisaną decyzję Komisji, która dała przyczynek sprawie T-176/07, przydzielonej czwartej izbie, która została rozstrzygnięta postanowieniem Sądu o niedopuszczalności z dnia 17 września 2007 r., uzasadnionym niedochowaniem terminu przewidzianego w art. 230 ust. 5 traktatu WE,

na mocy którego skarga o stwierdzenie nieważności powinna była zostać wniesiona w terminie dwóch miesięcy od publikacji zaskarżonego aktu lub od chwili jego doręczenia skarżącemu bądź też, w jego braku, od dnia, w którym skarżący powziął o nim wiadomość, jak stanowi art. 102 § 1 regulaminu Sądu.

Takie rozstrzygnięcie uważa się za pozbawione podstaw, także w świetle wyroków z dnia 17 września 1980 r. w sprawie 730/79 ⁽²⁾; z dnia 14 listopada 1984 r. w sprawie 323/82 ⁽³⁾; z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie T-358/94 ⁽⁴⁾ oraz przede wszystkim orzeczenia trzeciej izby Trybunału z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie C-346/03 ⁽⁵⁾, stąd w niniejszym odwołaniu wnosi się o jego zmianę.

Skarga do Sądu Pierwszej Instancji bowiem została złożona niezwłocznie po tym, jak skarżąca spółka dowiedziała się, że jest jednym z adresatów decyzji Komisji, czyli po doręczeniu jej decyzji podatkowych korygujących wydanych przez urząd skarbowy.

W ramach drugiego zarzutu odwoławczego wobec postanowienia Sądu Pierwszej Instancji podniesiono następnie, że orzeczenie to jest wynikiem błędnego zastosowania art. 225 traktatu.

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji bowiem należy uznać za nierozdzielnie związane z domyślnym żądaniem wykluczenia skarżącej z zakresu obowiązywania tej decyzji, stąd żąda się zmiany postanowienia wydanego w pierwszej instancji także pod kątem orzeczonej przez ów sąd niewłaściwości ratione materiae.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 77, str. 21.

⁽²⁾ Rec. 1980, str. 2671.

⁽³⁾ Rec. 1984, str. 3809.

⁽⁴⁾ Rec. 1996, str. II — 2109.

⁽⁵⁾ Zb.Orz. 2005, str. I — 6159.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 19 listopada 2007 r. — Compañía Española de Comercialización de Aceite S.A przeciwko Asociación Española de la Industria y Comercio Exportador de Aceite de Oliva (ASOLIVA), Asociación Nacional de Industriales Envasadores y Refinadores de Aceites Comestibles (ANIERAC) i Administración del Estado

(Sprawa C-505/07)

(2008/C 37/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo